

Arrest

nr. 70 403 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese, geboren in Kamenicë (Kosovo) en bent u Kosovaars staatsburger. Sinds 3 juni 2007 bent u traditioneel gehuwd met A. K. (...), afkomstig uit het dorp Breznicë, gemeente Bujanovc (Zuid-Servië). Voor uw huwelijk woonde u bij uw ouders in Rogacicë (Kosovo) aan de grens met Servië. Na uw huwelijk ging u bij uw man wonen in Breznicë juist over de grens. In 2000 was er oorlog in Servië. Uw schoonbroer vocht in deze oorlog tegen de Serviërs. Na de oorlog moest uw schoonbroer het land verlaten en begonnen de problemen voor uw man en zijn familie.

De Serviërs vroegen hem waarom hij meedeelde aan de oorlog en waarom hij op Servisch grondgebied woonde. Hij was immers van Kosovo, werkte en studeerde in Kosovo. In november 2006 werd de tractor van uw man gestolen door zijn neef. Zijn neef beschuldigde uw man er echter van dat hij zijn eigen tractor gestolen had. Gezien zijn neef veel Servische kennissen had, moest uw man voor de rechtbank verschijnen. Na de diefstal van de tractor werden u en uw man enkele keren tegengehouden door Servische militairen aan de grens van Kosovo met Servië. Uw man werd hierbij geslagen. Toen Kosovo op 17 maart 2008 de onafhankelijkheid uitriep, wilden uw man en zijn vrienden dit gaan vieren in Kosovo. Ze hadden Kosovaarse vlaggen bij toen ze de Kosovaars-Servische grens overstaken. De Servische politie deed tekenen dat ze moesten stoppen, maar ze negeerden dit en reden door. Zelf ging u de onafhankelijkheid vieren met uw familie in Kamenicë. Nadien belde uw schoonvader om te zeggen dat de Servische politie was langs geweest bij het huis van u en uw man in Breznicë. Hij waarschuwde jullie om niet meer terug te keren naar Servië. Sindsdien verbleven u en uw man in Kosovo, bij uw familie of bij uw schoonzus in Petroc (gemeente Gjilan). Uw man keerde soms in het geheim terug naar huis. Zelf ging u soms langs bij uw schoonouders die in het huis naast jullie woonden in Breznicë. In juni 2008 kwam de politie voor de tweede keer bij jullie langs op zoek naar uw man. U was thuis en vertelde hen dat hij op zijn werk was. Op 21 juli 2008 kwam de politie uw man opnieuw zoeken. U was alleen thuis. De politiemannen hebben u verkracht. U werd door uw schoonouders naar een nabijgelegen ziekenhuis in Kosovo gebracht en vervolgens naar het ziekenhuis van Pristhinë, waar u anderhalve maand werd opgenomen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis zag u iedere dag een psychiater. Uw schoonfamilie wilde niets meer van u weten en eiste dat uw man van u zou scheiden. Uw man weigerde; hij wilde bij u blijven. Uw schoonfamilie wilde u niet meer zien en ze gaven uw man geld om Kosovo te verlaten. Op 5 november 2008 zijn jullie officieel getrouwd. Eind november 2008 reisden jullie vanuit Bujanovc over de weg naar België, waar jullie op 24 november 2008 aankwamen en diezelfde dag nog een asielaanvraag indienden. Na uw aankomst in België werd u gedurende drie maanden opgenomen in het ziekenhuis César de Paepe te Brussel. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, afgeleverd op 8 februari 2008 te Kosovska Kamenica; uw UNMIK-geboorteakte, afgeleverd op 8 september 2006 te Kamenicë (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo); uw Servische huwelijksakte, afgeleverd op 5 november 2008 te Muhovac; een akte van uw traditioneel huwelijk, opgemaakt op 3 juni 2007 te Breznicë; uw diploma tandtechnicus, uitgereikt op 28 mei 2005 te Gjilan; uw werkvergunning van het Ministerie van Gezondheid d.d. 26 oktober 2006; diverse medische rapporten en doktersvoorschriften uit Kosovo en België (van het gezondheidscentrum te Rogacicë, d.d. 21 juli 2008; van het "Kosova Rehabilitation Centre for Torture Victims" of KRCT, d.d. 11 december 2008; opgesteld door Dr. Nicole Hogge van de "Service de Santé Mentale de Wavre", d.d. 25 mei 2009; opgesteld door Prof. J. Snacken van het UMC Sint-Pieter, d.d. 17 juni 2009; opgesteld door Dr. Nicole Hogge, d.d. 5 augustus 2009; opgesteld door Dr. Nicole Hogge, d.d. 5 augustus 2009; opgesteld door psycholoog Cornet Brigitte, d.d. 3 september 2009; en opgesteld door Dr. Nicole Hogge, d.d. 8 september 2009), waaruit blijkt dat u lijdt aan PTSD (Post-Traumatic Stress Disorder) ten gevolge van wat u hebt meegemaakt in Servië, en een agenda waarin uw medicatieschema wordt bijgehouden.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u luidens uw verklaringen over de Kosovaarse nationaliteit beschikt (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Uw asielaanvraag en actuele vrees dienen dan ook ten opzichte van Kosovo beoordeeld te worden.

U verklaarde op 21 juli 2008 in het dorp Breznicë (Zuid-Servië) verkracht te zijn door Servische politieagenten die op zoek waren naar uw man (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Hoewel er niet meteen wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen in Servië, dient er vastgesteld te worden dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u Kosovo hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U besloot Kosovo te verlaten omdat uw schoonfamilie, die in Servië woont, u verantwoordelijk hield voor wat er gebeurd was en u en uw man uit elkaar wilde drijven. Nadat uw man weigerde van u te scheiden, gaf uw schoonvader hem geld om het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Gevraagd naar uw vrees ten aanzien van Kosovo, antwoordde u dat u niet geconfronteerd wilt worden met de familie van uw man omdat die u niet aanvaardt. U stelde verder dat u

Kosovo niet had verlaten als er geen problemen waren geweest met uw schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). De door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Kosovo ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangehaalde problemen in Kosovo, i.e. het feit dat u er uw schoonfamilie niet wenst te ontmoeten, zijn immers onvoldoende zwaarwichtig en situeren zich bovendien volledig in de familiale sfeer.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat geen van de door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten van die aard zijn om bovenstaande argumentatie te kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en huwelijksakten bevatten identiteits- en persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw diploma en werkvergunning verschaffen informatie omtrent de door u gevolgde opleiding en de door u uitgeoefende job, waaraan al evenmin wordt getwijfeld. Betreffende de door u neergelegde medische attesten dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer niet langer beroep zou kunnen doen op de medische hulpverlening in Kosovo voor de door u aangehaalde psychologische problemen. Hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de geestelijke gezondheidszorg in Kosovo voor verbetering vatbaar is en dat de behandelingsmogelijkheden van PTSD (Post-Traumatic Stress Disorder) er beperkt zijn, blijkt uit diezelfde informatie dat behandeling van psychische aandoeningen wel degelijk mogelijk is. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde medisch rapport uit Kosovo van het "Kosova Rehabilitation Centre for Torture Victims" (of KRCT, d.d. 11 december 2008) blijkt trouwens duidelijk dat u er zich in het verleden langdurig probleemloos heeft kunnen wenden tot de geestelijke gezondheidszorg. Zo was u anderhalve maand opgenomen in het ziekenhuis van Prishtinë. Daarna was u van 8 september 2008 tot 14 november 2008 in behandeling bij het KRCT. Het feit dat u in België bij een psycholoog en psychiater in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52/5, § 2, 57/6, par. 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de fout van appreciatie en de algemene zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Wat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling betreft :

De partijen zijn het eens dat verzoekster de Kosovaarse nationaliteit heeft en haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst Kosovo dient getoetst te worden. De aangehaalde feiten van verkrachting door Servische politieagenten worden door de partijen niet betwist evenals de ernstige Post Traumatische Stress Stoornis van verzoekster dat hiervan het gevolg is.

De bestreden beslissing stelt : « *Gevraagd naar uw vrees ten aanzien van Kosovo, antwoordde u dat u niet geconfronteerd wilt worden met de familie van uw man omdat die u niet aanvaardt. U stelde verder dat u Kosovo niet had verlaten als er geen problemen waren geweest met uw schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). De door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Kosovo ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangehaalde problemen in Kosovo, i.e. het feit dat u er uw schoonfamilie niet wenst te ontmoeten, zijn immers onvoldoende zwaarwichtig en situeren zich bovendien volledig in de familiale sfeer.* »

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de vrees voor vervolging van verzoekster ruimer is dan de verstoting door haar schoonfamilie wegens haar verkrachting. Zij is houdster van de Kosovaarse nationaliteit en gehuwd met een man met Servische nationaliteit, waarvan de familie Kosovo ondersteunde tijdens de oorlog. Haar man wordt gezocht door de Servische politie. Verzoekster vreest vervolgd te worden wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk de groep Kosovaarse vrouwen getrouwd met een persoon met de Servische nationaliteit en de groep van slachtoffers van verkrachting. De Kosovaarse overheden waren niet in staat haar in het verleden te beschermen noch een onderzoek in te stellen naar de daders van de misdaad waarvan zij het slachtoffer was.

Verzoekster klaagt de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aan. Deze bepaling luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”*

Deze bepaling werd in de Memorie van Toelichting als volgt toegelicht: *“De bepaling in artikel 4, § 4, van de Europese richtlijn 2004/83/EG wordt in de wet uitdrukkelijk opgenomen want deze bepaling houdt in feite een omkering van de bewijslast in. Dit betekent dat in dat geval de asielinstantie, in voorkomend geval, moet aantonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit tot de toekenning van bescherming, rekening houdend met de subjectieve vrees, bij vaststelling van zeer ernstige trauma's. Van zodra vast staat dat de betrokkene een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, kan worden aangenomen dat de persoon terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. En dit zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten verdwenen (of gewijzigd) zijn. Deze situatie kan worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid die de toekenning van asiel op zich verrechtvaardigt (Gedr. St. Kamer 52 2423/001, zitting 2009/2010, p. 13 en 14).”*

Bewezen is dat verzoekster reeds werd vervolgd in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Hierbij dient echter onderzocht te worden of er *“goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”* De Raad stelt vast dat verzoekster niet vervolgd werd door de Kosovaarse overheden, maar door Servische politieagenten en dat de feiten plaats hadden buiten het grondgebied van Kosovo. De Kosovaarse overheden hebben geen bevoegdheden buiten het grondgebied van Kosovo, en het is ook aannemelijk dat de actoren van vervolging *in casu* Servische politieagenten verzoekster op het Kosovaars grondgebied niet kunnen vervolgen onder meer omdat zij geen toegang krijgen tot het Kosovaars grondgebied. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij vervolging vreest van de Kosovaarse overheden.

De vraag dient dan ook gesteld welk risico verzoekster zou lopen bij terugkeer en verder verblijf in Kosovo. De bestreden beslissing stelt dat de wens om de schoonfamilie niet meer te zien niet voldoende ernstig is en tot de familiale sfeer hoort en derhalve niet onder de vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus valt.

Bij nader onderzoek van de gehoorverslagen blijkt dat verzoekster meer aanhaalt dan de vrees voor haar schoonfamilie uit Servië. Verzoekster stelt niet alleen dat de familie van haar man niets meer van

haar wou weten. Zij stelde ook dat deze familie met haar familie heeft gesproken en vervolgt: *"We zijn moslims en dat staat niet toe om een misbruikte vrouw in huis te houden. De familie van A (haar echtgenoot) zei dat als hij hier wilde blijven, we moesten scheiden. Het was mijn fout wat hem was overkomen en ik zou hem niet verlaten."* Haar schoonvader gaf geld opdat zij het land zouden verlaten. (gehoor verzoekster, p. 9).

Verzoeker (de echtgenoot van verzoekster) stelt dat hij niet bij zijn schoonfamilie kon wonen en dat zij naar België kwamen omdat zij (beiden) hier geen familie hebben, terwijl zij familie hebben in andere landen, de familie problemen maakte en niets van haar willen weten (gehoorverslag, verzoeker, 9 september 2009, p. 5 en 7). Verzoeker stelt in het tweede gehoor van 22 oktober 2009: *"We gingen naar haar familie in R. Mijn familie kwam naar R. om te vragen wat we gingen doen. Ze wilden dat ik van haar scheidde omdat de religie dit niet accepteerde. Ik weigerde en zei dat het door mij kwam dat het gebeurd was. Ik wilde haar niet verlaten, dat ze zelfmoord zou plegen. De mensen begonnen erover te praten. We hadden geen leven meer daar. We konden niet meer buitenkomen. Ze kennen me. Mijn vrouw vertelde me dat wanneer iemand haar zag het was alsof ze een vrouw van de straat was. Ze had geen leven meer, ze wilde niet meer leven"* (p. 6).

Verzoekster heeft nog contact met haar moeder, maar wenst niet bij haar familie in Kosovo te wonen. Verzoeker stelt het als volgt: *"Zelfs in Kosovo was ik niet vrij. Mijn vrouw wilde daar niet leven. Ze zou zelfmoord plegen omdat mensen begonnen te weten wat er gebeurd was. Ze heeft gestudeerd voor (...). Ze was gekend in onze regio. Na wat er gebeurd is, is ze alles verloren."*

De Raad acht bovenvermelde verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot geloofwaardig. Aannemelijk is dat bovenvermelde verkrachting door Servische politieagenten in ruimere dan familiale kring in Kosovo bekend raakte. Culturele en sociale stigma en de status van een vrouw in de samenleving kan een invloed hebben op haar mogelijkheden om zichzelf te beschermen of bescherming te zoeken. Wanneer de deugd van vrouwen verbonden wordt met hun maagdelijkheid kunnen vrouwen die verkracht geweest zijn een financiële last en blijvende bron van schaamte zijn voor hun familie. Dit kan leiden tot familiale uitsluiting, sociale isolatie en zelfmoord. Aannemelijk is dat dit zoals verzoekster en haar echtgenoot in hun eigen woorden stellen het geval is voor verzoekster in Kosovo.

Dit ligt ook in het verlengde van de informatie in het administratief dossier, meer bepaald het *Report of the Council of Europe Commissioner for Human Rights' Special Mission to Kosovo* (23-27 maart 2009) waarin gesteld wordt dat gender aangelegenheden nieuw en gevoelig zijn in Kosovo (nr. 98) en dat huishoudelijk geweld een ernstig probleem is in Kosovo waarbij ook zelfmoord voorkomt.

Aannemelijk is dat de Kosovaarse overheden geen bescherming kunnen bieden tegen het sociaal en cultureel stigma, de familiale uitsluiting en sociale isolatie van verzoekster en haar echtgenoot dat het gevolg is van de bekendheid in ruimere kring van de aangehaalde feiten.

De verwerende partij stelt ter zitting dat de problematiek van vrouwen die beschouwd worden als zich niet conformerend naar de gender rol die hen door de samenleving of traditie toegeschreven worden in deze zaak onderzocht moet worden en verwijst naar de wijsheid van de Raad.

De Raad meent dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens het behoren tot de bijzondere sociale groep van vrouwen verkracht door de Servische veiligheidsdiensten.

Volgens artikel 48/3 §4 d) van de vreemdelingenwet : *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;*

Het feit dat verzoekster verkracht werd door Servische politieagenten is een feit dat niet gewijzigd kan worden en dat verzoekster deelt met andere Kosovaarse vrouwen die het voorwerp waren van seksuele mishandeling door Servische veiligheidsdiensten. Het sociale en culturele stigma waarvan zij het voorwerp is ten gevolge van de kennis van bovenvermelde feiten in haar directe omgeving is een vorm van afwijkend beschouwd worden door deze omgeving.

De overige door verzoekster aangehaalde middelen worden niet verder onderzocht daar dit niet tot ruimere hervorming van de bestreden beslissing zou leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS